

Beeld: Folkert Koelewijn

EINDE

Het park is tegenwoordig vol met mensen. Op een grasveldje staat een groep mindfulness-oefeningen te doen, yoga dus. Sasha vindt ze irritant. Mij maakt het niet zoveel uit, van mij mogen ze doen wat ze willen. Iedereen probeert iets te redden, nu het zo dichtbij komt. Sommigen proberen de wereld te redden. Sommigen willen nog allemaal dingen doen van hun bucketlist. Heel veel geven gewoon op. Het komt erop neer dat niemand weet wat er nu gaat gebeuren, we weten alleen wanneer.

‘Over twintig dagen zal de aarde niet meer bestaan’, had de premier op televisie gezegd, nu negen dagen geleden. Om iedereen te overtuigen dat dit geen grap was, had hij er allerlei wetenschappelijk bewijs bijgehaald. Het kwam erop neer dat de wereld opgeslokt zou worden door een enorm, hongerig zwart gat. Zo begreep ik het dan. Het maakte mij ook niet uit. De wereld zou ophouden met bestaan. Meer hoefde ik niet te weten.

Mijn telefoon gaat. Een onbekend nummer. ‘Met Aly.’ ‘Ik geef een feest om het einde van de wereld te vieren,’ zegt een vervormde stem. ‘Sorry, maar ik geloof niet dat ik jou ken.’ ‘Het is op de laatste dag, ik zou het leuk vinden als je er bent. Kom en neem een paar vrienden mee. Check je mail.’ Ik heb inderdaad een nieuw bericht. Geen onderwerp, geen afzender, geen tekst, alleen een link. Als ik erop druk, toont Google Maps de route van Rotterdam naar Tanzania.

Ik probeer het nummer terug te bellen, maar niemand neemt op. Ondertussen staat de yogadocente wild naar ons te gebaren om mee te komen doen. Sasha kijkt haar geërgerd aan. ‘Sasha,’ vraag ik, ‘heb je zin in een roadtrip?’

We rijden net Algerije uit, wanneer mijn broer belt. Ik neem op en zet hem op speaker. ‘Aly, waar ben je? Ik sta voor je deur!’ ‘Ik zit ergens tussen Nederland en Tanzania’, roep ik. ‘Wat?’ ‘We gaan naar Tanzania’, zegt Sasha, naast mij in de auto. ‘Wacht, ben je serieus? Dat was gewoon een grapje van mijn vrienden. Je geloofde dat toch niet echt?’ ‘Natuurlijk niet,’ zeg ik, ‘maar ik wilde kijken of we het zouden halen, plus, er is toch niets anders te doen.’ Dan hang ik op. Want we moeten nog een stuk, de wereld heeft nog maar vier dagen en ik heb ooit gelezen dat de mooiste zonsondergang ter wereld vanaf de Kilimanjaro te zien is.